

Prologas

Kai jie atėjo manęs išsivesti, lijo. Žvelgiau į stiklu riedančius stambius lašus, vagojančius mano blyškaus veido atvaizdą lange. Gailėjausi savo skubotų sprendimų, nors tąsyk jie atrodė teisingi, ir spėliočiau, kaip toliau klostysis mano gyvenimas.

Pasigirdus beldimui į duris aš net nepasižiūrėjau, kas atėjo. Maniau žinanti. Pamaniau, kad man atleista. Nuskubėjau prie durų ir plačiai atlapojau jas su šypsena veide, kad svečias suprastų, kaip džiaugiuosi jį matydama.

Išsyk pamačiau, kad už durų stovi ne tas, kurio laukiau. Kūną persmelkė baimė, pamėginau uždaryti duris, bet nespėjau. Kyštelėjo antras veidas — ničniekuo nesiskiriantis nuo pirmojo. Identiškų bruožų komplektas, tviskantys skruostai, nuo kurių atsispindėjo koridoriaus šviesa, atrodė kone angeliški.

Žiūrint į vienodas kuniškas kaukes man pakirto kelius. Gelsvo odos atspalvio plastikas, tuščios deimanto formos aki-duobės, už kurių spingsojo žmogaus vyzdžiai.

Nespėjau surikti. Pirštinėta ranka žaibiškai sugriebė mane už gerklės ir suspaudė taip stipriai, kad neabejojau apalpsianti. *Dėl ko jie atėjo? Ko jiems gali iš manęs reikėti?*

Atėjūnai kalbėjo tyliai, tačiau be muzikiško vietinių banditelių akcento, kurį tikėjausi išgirsti. Kažin kodėl dėl to pasidarė tik dar baisiau. Jie atėjo su tikslu, bet aš nenumaniau kokiū. Į mane jie nesikreipė, kalbėjosi tarpusavyje, tarsi manęs išvis nebūtų. Skuba nepažįstamųjų balse nederėjo prie besišypsančių kaukių, iš siaubo visa pašiurpau.

Mačiau pirmojo vyro dantis tarp raudonų kaukės lūpų. Jie

buvo sukąsti, blyškios lūpos plačios ir iššieptos, tarsi pastangos, kurių prireikė dusinant mane viena ranka, būtų jį išsekinusios. Dvi burnos — žmogaus ir nejudri plastikinė — vertė kraują stingti gyslose, bet vis tiek negalėjau atplėšti akių nuo kaukės ir vos matomo žmogaus veido po ja.

Antrasis vyras stvėrė mane už rankų ir tvirtai surišo jas už nugaros kažkuo kietu, šaltu ir įsirėžusiu į odą. Paskui man užkimšo burną — kamšalą įgrūdo taip, kad tas įsirėžė į kumpučius, šiurkšti medžiaga nutarkavo lūpas.

Vyrai vėl prabilo, bet jų žodžiai liejosi mano ausyse ir virto tik dūzgimu fone.

Nusekiau akimis pirmąjį vyrą koridoriaumi. Jis susiruošė išeiti, todėl prie lauko durų nusitraukė nuo galvos kaukę. Nežinojo, kad pamačiau jį koridoriaus veidrodyje. Supratau, kad išvydusi veidą atpažinsiu jį bet kur ir bet kada, todėl tai gali būti mano mirties nuosprendis. Staigiai nuleidau akis, vildamasi, kad nė vienas iš užpuolikų nepastebėjo manęs dedančios į galvą išskaptuotus bruožus bei pakumpusią nosį; žinojau, kad baimė net menkiausią smulkmeną įdės giliai į atmintį. To veido kaip gyva nepamiršiu.

Antrasis vyras atsigrėžė į mane, jo kaukė patikimai slėpė veidą.

— O dabar palauksime, — pasakė jis.

Trečiadienis

Aštuonių aukštų biurų pastato fojė buvo nutvieksa ryškia šviesa, kuri tik dar labiau pabrėžė nepermatomą tamsą, gaubiančią šalia esančią automobilių aikštelę. Baigusi darbą sekretorė jau išėjo, o Megė Teilor stovėjo prie stiklinių durų ir žvelgė į naktį. Ji metė žvilgsnį per petį, bergždžiai tikėdamasi išvysti, kaip raudona švieselė virš lifto mirktelės ir, šiam leidžiantis žemyn, ims skaičiuoti aukštus. Gal prasivers lifto durys ir pasirodys dar vienas darbe užgaišęs darbuotojas, mielai palydėsiantis Megę per apleistą aikštelę — plačią, tuščią asfalto dykynę, nusidriekusią į tamsą, kurios tolumoje, atokiame kampe, savo šeiminkės laukė vienišas automobilis.

Perspėjimai dėl artėjančios pūgos suteikė visiems puikią dingstį anksčiau išsprukti iš darbo, todėl Megė neturėjo vilčių, kad kas nors ją išgelbės. Norėjo niuktelėti sau už tai, kad taip užsibuvo, nes niekas kitas jos taip negąsdindavo kaip didžiulis tuščias pastatas su tarp sienų spengiančia tyla.

Išgirdus krebždesį už nugaros Megė iš baimės pašiorpo, bet nespėjusi atsisukti ant juosmens pajuto ranką. Ji staigiai atsigrėžė ir su palengvėjimu giliai atsiduso.

— Viešpatie, Frenkai, nesėlink šitaip prie žmonių. Mirtinai mane išgąsdinai.

Už pusmetro nuo jos stovėjo nedidukas ir lieknas Frenkas Denmanas su kalta šypsena liesame veide.

— Dovanok, Mege, — atsiprašė jis, nudelbęs akis į ko-

jas. — Čia per tuos batus kaučiuko padais. Nusipirkau patogią avalynę, žinoma, jais avėdamas dar ir atrodau keliais centimetrais aukštesnis, bet kai vaikštau, visiškai nesigirdi.

Megė nesusilaikė ir nusišypsojo. Sykį šiandien Frenkas jau išgelbėjo jos kailį, ne jo kaltė, kad Megė tokia nervinga. Frenkas — ramus, pakantus žmogus, jo neišmušdavo iš vėžių siaubūnai, su kuriais jam kartkartėmis tekdavo susidurti.

— Ko čia stovi? — pasiteiravo jis. — Baisu net pagalvoti apie tamsą ir šaltį? Maniau, nekantrausi kuo greičiau grįžti pas tą savo vyrą, apie kurį nuolat kalbi.

— O Dieve, ar tikrai tiek daug apie jį kalbu? — Megė nusi-vaipė. — Atleisk, esu tikra nuoboda.

Frenkas buvo vienas iš kelių žmonių, su kuriais Megė gan artimai susipažino po to, kai prieš kone du mėnesius atsikraus-tė į Mančesterį. Jai, gynybos advokatei, gan dažnai prireikdavo psichologo išvalgų, ar galima teikti prašymą pripažinti vieną arba kitą klientą nepakaltinamu dėl psichinio neveiksnumo. Be to, jiedu su Frenku keliskart vaišinosi sumuštiniais užkandinėje per pietų pertrauką. Jis buvo puikus klausytojas, o psichologui tai neabejotinai didžiulis plusas.

— Verčiau jau eikime. O gal mūsų žavusis klientas šian-dien tave pašiurpino?

Megė net Frenkui nenorėjo prisipažinti, kaip jų klientas iš-mušė ją iš pusiausvyros. Dievaži, juk jos darbas ir yra bendrauti su tokiais žmonėmis. Paprasčiausiai Megė nepratusi prie nusi-kaltėlių, nusiritusių taip žemai, kaip šitas.

— Eime, — paragino Frenkas. — Palydėsiu tave iki auto-mobilio.

Jis pasilenkė į priekį ir pravėrė duris, jiedu išėjo į tyloje skendinčią automobilių aikštelę.

— Iš mane gaubiančios nakties, tamsios duobės, kurios nė

galo nematyti... — tyliai ištarė Frenkas, jiems įkvėpus stingdančio oro.

Megė dirstelėjo į bendradarbių, durys užsivėrė jiedviem už nugarų. Ji išgirdo, kaip tyliai spragtelėjo ir dunkstelėjo užsitrenkusios spynos.

— Atleisk, — atsiprašė Frenkas ir susigėdęs šyptelėjo. — Tiesiog prisiminiau vieną eilėrašį.

— Turiu pasakyti, iškart „pataiso“ nuotaiką, — Megė švelniai kumstelėjo alkūne Frenkui į šoną. — Ką gi, eisiu. Nereikia lydėti manęs iki mašinos, tikrai nebūtina. Aš tik truputį suskydau, bet gera žinoti, kad tu mane pasaugosi.

Frenkas vos vos nusilenkė.

— Tikra tiesa, mieloji.

Megė nusijuokė. Jai patiko kartkartėmis prasimušantis Frenko oficialumas.

— Esu tikra, kad netrukus pasimatysime, — pridūrė ji, pamoję ranka ir nudrožė ton pusėn, kur, kaip manė, stovi mašina.

Ji pasistatė apykaklę, bet nutolus nuo pastato teikiamos užuovėjos ši beveik negynė nuo drebiančios šlapdribos, smaigstiančios skruostus šimtais plonų ledinių strėlyčių. Apsidairiusi į abi puses bei dirstelėjusi per petį, nuskubėjo prie mašinos tuo pačiu keliu, kurį jau dešimtis kartų buvo įveikusi be menkiausios baimės. Šįvakar viskas buvo kitaip. Šįvakar Megė jautė grėsmę, glūdinčią šešėliuose, kurie ją supo ir slinko vis arčiau. Nors bet kada galėjo prisišaukti Frenką, vis tiek jautėsi nejaukiai.

Naujoji Megės „Audi“ buvo pastatyta kiek įmanoma toliau nuo skaisčių biurų pastato šviesų. Suradusi žvilgsniu tamsų automobilio kontūrą prisiminė, kaip nusišypsojo išgirdusi, kad jos mėgstamos mašinos spalva „vaiduokliškai juoda“. Dabar, kai nemėnesėtoje naktyje mašina susiliejo su tamsa, spalvos pavadinimas skambėjo kaip pranašiškas ženklas.

Megė spustelėjo nuotolinio valdymo pultelį ir pilką aikštelę trumpam sušildė dukart geltonai žybtelėjusios lemputės. Užplūdus palengvėjimui ji stvėrė už rankenėlės ir staigiai ją patraukė. Išoko į automobilį, spustelėjo centrinio užrakto mygtuką, atsilošė, atrėmė galvą į atlošą ir vėl pradėjo kvėpuoti, bet netrukus metėsi į priekį, apsisuko ir nervingai atsigręžė į užpakalinę sėdynę.

— *Jėzau*, — sumurmėjo Megė ir įkišo raktelį į spynelę. Pažvelgusi į užpakalinio vaizdo veidrodėlį matė Frenko, stovinčio ten, kur jį paliko, siluetą. Koks geras žmogus, pamanė sau.

Megė žinojo, kad jos baimės nepagrįstos, tačiau šiandien susitiko su pačiu velniu ir jis ją perspėjo — nors pati net nesuprato dėl ko. Ji buvo patyrusi gynybos advokatė, tačiau kontora Safolke, kurioje iki šiol dirbo, gynė žmones, įvykdžiusius ne itin sunkius nusikaltimus, todėl piktadariai jai atrodė visiškai normalūs. Megė troško dirbti su sudėtingesnėmis bylomis, bet, išskyrus vieną ar dvi liūdnai pagarsėjusias bylas, kuriose niekam nebuvo pateikti kaltinimai, tokių nusikaltimų retai pasitaikydavo. Visgi tas vyras šiandien — Alfas Hortonas — buvo pats baisiausias iš visų Megės sutiktų nusikaltėlių.

— Man labai malonu susipažinti, Mege, — ištarė jis ir ištiesė ranką. Ji pažvelgė į išsausėjusį Alfo veidą ir iškart suprato, ką pajus prisilietusi prie jo rankos.

Neturėdama kur dingti, spustelėjo šiugždantį popierių primenančią ranką, galvodama apie negyvas ląsteles, prilipusias prie drėgnų jos pirštų, o Hortonas tęsė:

— Labai daug apie tave girdėjau, nekantrauju geriau susipažinti.

Ką jis galėtų žinoti apie Megę? Ji pasistengė nutaisyti be-reikšmį veidą ir ėmė klausinėti įprastų dalykų, kad parinktų gynybos planą. Kai po dešimties pokalbio minučių paskambino

seržantas ir pranešė, kad atvyko Frenkas atlikti psichologinio įvertinimo, Megei palengvėjo. Frenkas stebės ir klausysis gretimame kambaryje. Megei padėjus ragelį, Alfas palinko virš stalo jos pusėn, pro išdžiūvusias, suskirdusias lūpas švystelėjo gelsvi dantys — Megė pajuto atšlyjanti kiek įmanydama toliau, kad nepajustų net jo alsavimo.

— Pasisaugok, Mege. Niekur nėra saugu.

Kartais ji visa širdimi troško, kad būtų tapusi prokurore, o ne gynybos advokate, nes šitas vyras — sadistas siaubūnas, nuskriaudęs begalę žmonių ir galiausiai sučiuptas su įkalčiais — buvo velniškai kaltas. Megė norėjo, kad jį uždarytų, dar geriau, jei kalėjime ir supūtų. Vis dėlto taip galvoti ji negalėjo.

Išvairavusi iš stovėjimo aikštelės ir įsukusi į sausakimšas, šlapias centrinio Mančesterio gatves, priešais save regėjo kliento akis, vangias ir tamsias tarsis du apleisti metro tuneliai, metančias iššūkį ištirti jų bauginančias gelmes. Megė ramiai išvardijo daugybės smurtinių užpuolimų, kuriais klientas buvo apkaltintas, detales — visais atvejais buvo užpultos gležnos senučiukės; kalbėdama pastebėjo, kaip jis staiga kyštelėdavo liežuvį ir šypsodamasis galiuku apvesdavo lūpas. Hortonui iš naujo išgyvenant kančios ir prievartos minutes, jo akys sustiklėdavo ir tik po kurio laiko į ją vėl įsmigdavo blausus žvilgsnis. Megę apėmė netramdomas troškimas pašokti nuo kėdės, čiupti ją ir suskaldyti pabaisai galvą.

Gal reikėjo atsisakyti bylos, betgi Megei labai pasisekė, kad ją pasamdė viena geriausių advokatų kontorų Mančesteryje. Jai buvo pasiūlyta galimybė tapti partnere, todėl, nepaisydama sveiko proto, Megė nusišypojo ir sutiko atstovauti Hortonui. Ji jau ne kartą buvo gynusi klientus, kuriais širdy bjaurėjosi, mat jie nė kiek neatgailavo dėl savo nusikaltimų, tačiau šitas vyras atrodė kažkoks kitoks, šalia jo Megei net oda pašiurpdavo.

Ką jis turėjo omenyje sakydamas „niekur nėra saugu“? Į smegenis įsirėžė Hortono išraiška tariant tuos žodžius; miesto centre prasilenkiant su kitais automobiliais, jų priekiniai žibintai, sakytum, suprojektuodavo holografinę nedorėlio miną, plevenančią priešais priekinį stiklą.

Megė greitai įsuko į autobusų stotelę, palinko priekin ir įrėmė kaktą į vairą.

— Susiimk, po galais, — subarė save.

Pakėlusi ranką išlaisvino tamsius ilgus plaukus iš kuodo ant pakaušio. Smeigtukus ir gumeles sužėrė į rankinę, tikėdamasi, kad iš nusikaltėlių gynėjos persimainiusi į žmoną ir motiną atgaus bent lašą sveiko proto. Megė pataisė užpakalinio vaizdo veidrodėlį ir rankinės dugne sužvejojo lūpdažį.

Taip geriau, pamanė, nužiūrėjusi savo putlias raudonas lūpas.

Į užpakalinį automobilio langą kažkas pabeldė. Megė atsigręžė persigandusi, kad pamiršo užsirakinti dureles. Pasigirdo juokas. Ant šaligatvio būriavosi paauglių grupelė, jie staipėsi, maivėsi, vaidino besidažantys lūpas ir kedenantys plaukus, vienas vaikigalis rodė nepadarius gestus. Tie vaikišciai net pasibjaurėjimo neverti.

Megė vėl nustatė veidrodėlį ir išsuko į gatvę, stengdamasi galvoti tik apie tai, ką Dankanas bus paruošęs vakarienei.

Keliai buvo siaubingi. Šlapdriabą netrukus pakeitė sniegas, o Mančesteris, kaip įprasta, tokiam orui nebuvo pasiruošęs. Megė jau pravažiavo kelis į kelkraštį nuslydusius automobilius, todėl suprato turinti laikytis saugaus greičio, nors ir labai nekantravo grįžti namo. Nenustygdama iš noro susigrąžinti nors šioją tokį normalumą, ji kreipėsi į automobilio „Bluetooth“ ryšio prietaisą:

— Skambink namo.

Megė laukė. Niekas neatsiliepė. Keista. Vaikai jau turėjo būti pavalgę vakarienę ir ruošti į lovą. Bent jau Lilė. Gal šiandien daugiau pasnigo, tad nė kiek nenustebtų, jei Dankanas juos šiltai aprenge ir išsivedė į lauką pasimėtyti sniegu. Megė nusprendė luktelėti ir po penkių minučių paskambinti dar kartą.

Per beveik du mėnesius Mančesteryje vaikai jau apsiporto naujoje mokykloje, bet Megei buvo neramu dėl Dankano. Jie jau seniai buvo sutarę, kad Megė uždirbs šeimai pinigų, o Dankanas rūpinsis vaikais. Taip buvo protingiausia. Dankanas suprato, kad Megė uždirbs kur kas daugiau nei jis, plūšėdamas santechniku, todėl dabar vyras imdavosi tik tokių darbų, kuriuos spėdavo užbaigti iki pasitikdamas vaikus iš mokyklos. Tiek jis, tiek vaikai atrodė laimingi, o ir Megė turėjo pripažinti, kad nuostabu grįžti į namus, kuriuose tavęs laukia vakarienė. Savaitgaliais maistą ruošdavo ji, kad Dankanas galėtų pailsėti, ir visi buvo patenkinti.

Vis dėlto Dankanas stebėtinai nenorėjo kraustyti į Man-

česterį. Megės nuomone, pietuose jų niekas nelaikė, išskyrus orą, neabejotinai pranašesnę už Mančesterio šaltį ir drėgmę, o ir Dankanas galiausiai pasidavė. Turbūt prie to prisidėjo gerokai padidėjęs Megės atlyginimas, vis dėlto dėl persikraustymo vyras nesidžiaugė, tik atrodė susitaikęs; gal jau laikas dar kartą apie viską pasikalbėti. Megė norėjo, kad jie būtų laimingi kaip visada, o kelias pastarąsias savaites Dankanas vos žodį beįspaudžia.

Metas skambinti dar kartą. Megė laukė, klausydamosi signalo, ir buvo jau benutraukianti ryšį, kai į skambutį pagaliau atsiliepė. *Ačiū Dievui.*

— Klausau. Čia Džošas Teiloras, — Džošas telefonu visada atsiliepdavo labai droviai.

Penkiametė Lilė gerokai labiau pasitikėjo savimi nei jos vyresnysis brolis.

— Labas, Džoši. Maniau, gal jūs lauke mėtotės sniegu, ar ką.

— Ne. — Tikras Džošas. Trumpi šykštūs atsakymai.

— Deja, truputį pavėluosiu. Oras subjuro, todėl sąlygos keliuose labai prastos. Sūneli, gal pakviestum prie telefono tėtį?

— Jo nėra.

— Ką jis daro? Kasa sniegą nuo keliuko?

— Ne. Jis išvažiavo.

Megė giliai įkvėpė. Kartais sūnaus lakoniškumas erzindavo.

— Šit kaip, branguti, o kur jis išvažiavo?

— Nežinau. Tėtis užkaitė arbatą, paskui išvažiavo. Savo furgonu.

Sutrikusi Megė susiraukė.

— O kas liko su tavimi ir Lile? — Sūnus tylėjo. — Džošai?

— Niekas. Namie tik aš ir Lilė.

Šokas nupurtė Megę nuo galvos iki kojų. Ką Džošas nori pasakyti?

Staiga galūnės apsunko it švininės.

— Tėvelis išvažiavo furgonu? Ar tu tikras, Džošai?

Ji išgirdo atodūsi, o paskui, tarsi jo viduje būtų neišlaikiusi užtvanka, sūnus ėmė berti žodžius:

— Taip, mama. Juk sakiau. Jis užkaitė arbatą, bet paskui viską metė. Mes su Lile nieko nevalgėm. Tėtis jau seniai išvažiavo. Jis užėjo į svetainę atsisveikinti.

— Ką jis *pasakė*?

Už nugaros nuaidėjo garsus automobilio signalas, atitokusi Megę pamatė užsidegusį žalią šviesoforo signalą.

— Tėtis atsiprašė.

Megei ėmė suktis galva. Ji privalėjo grįžti namo. Vaikai namie vieni — aštuonmetis ir penkiametė tamsiame, sename pastoriaus name, stovinčiame žvyru grįsto aklagatvio gale. Megė kaimynų nepažinojo, neturėjo jų telefono numerių, nes dar neprisiruošė pasikviesti jų susipažinti. Labai norėjo, kad pirmiausia patys įsikurtų ir apsiprastų.

— Džošai, saulele, paklausyk. Paimk telefoną ir eik į virtuvę. — Ji klausėsi tylių sūnaus žingsnių. — Gerai. Dabar prisitrauk prie durų kėdę ir atsistok ant jos. Užšauk sklęstį durų viršuje. Supranti, apie ką kalbu, mielasis?

Protas sakė, kad nėra ko nerimauti. Ji grįš namo greičiau nei per pusvalandį, o Džošas — labai protingas vaikas. Tačiau po šiandienos susitikimo su Alfu Hortonu ir jo perspėjimo Megė regėjo tik tamsų savo namo kontūrą, įsirežusį į nakties dangų, ir prie durų besiartinantį svetimą žmogų.

Gniauždama įtampą, kad tik ši nenuskambėtų balse, Megė vėl kreipėsi į Džošą:

— Kaip sekasi?

Ji girdėjo, kaip sūnus pūkščia, galynėdamasis su durimis.

— Gerai. Uždariau.

— Puiku, Džoši, o dabar prieik prie lauko durų ir dukart užrakink spyną. Supranti, ko prašau?

— Aišku, kad suprantu. Bet, mamyte, tada tu negalėsi įeiti.

— Taip, mielasis, bet kai grįšiu, pažiūrėsi pro langą, pamatysi, kad prie durų stoviu aš, ir atrakinsi. Gerai?

Megė klausėsi, kaip sūnus padarė, ko prašomas.

— O dabar paklausk manęs, Džoši. Svarbiausia, nieko neįsileisk į vidų, aš rimtai, *nieko*, net jei tas žmogus prisistatys policininku. Tik mane arba tėvelį, kai jis sugrįš. Ar supranti, mielasis?

— Nieko čia sunkaus, mamyte. Įleisti tik tave arba tėvelį. Daugiau nieko.

— Grįšiu kaip galėdama greičiau, dar paskambinsiu tetai Siuzei ir paprašysiu, kad su tavimi pasikalbėtų, kol aš parvažiuosiu, tada nesijausi toks vienišas. Kaip Lilė?

— Gerai.

Megė giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė, dėl sūnaus stengdamasi kalbėti ramiai.

— Sūneli, papasakok truputį, ką ji veikia?

— Guli sulindusi į televizorių ir spokso savo filmėką. Ir vėl.

Lilė, žiūrinčią „Ledo šalį“, nuo televizoriaus atplėštų nebent bombos sprogimas. Iš paskutiniųjų stengdamasi suvaldyti kunkuliuojančią paniką ir neužkrėsti Džošo savo baime, Megė pažadėjo grįžti kiek įmanydama greičiau ir paprašė jo palaukti tetos Siuzės skambučio.

Greitai baigusi pokalbį ji paskambino seseriai.

— Siuze, nieko neklausinėk. Būk gera, paskambink Džošiui ir pasikalbėk su juo, kol aš parvažiuosiu. Dankano kažkodėl nėra namie. Vaikai liko vieni. Suprantu, elgiuosi kaip kvaiša, bet

gal galėtum užkalbėti jam dantį, kol grįšiu? Prašau? Pati su juo pakalbėčiau, bet keliose vietose pakeliui į namus nėra ryšio.

Megė žinojo, kad Siuzė išgirs paniką jos balse, nes nebe-
pajėgė valdytis, ir nieko neklausinėdama padarys, ko prašoma.

Dabar Megė tenorėjo prisiskambinti Dankanui. Paklausti, kas per velnias. Kaip jis galėjo palikti vaikus vienus? Ką jis sau *galvojo*? Ją draskė įsiūtis ir baimė. Vis dėlto rūpestis dėl Dankano turės palaukti, prieš akis Megė regėjo dvi galvutes — vieną su tamsių garbanų kupeta, kitą šviesiais, banguotais plaukeliais. Du maži vaikai vieni dideliame name — Megės galvoje sukosi mintys, kokios nelaimės gali juos ištikti.

Drebančiu balsu ji sukuždėjo į telefoną:

— Skambink Dankanui.

Megė bemaž bijojo išgirsti, ką pasakys vyras. Pyptelėjo kvietimo signalas. *Staccato* ritmu renkamas numeris. O tada — ilgas, pratisas signalas.

Dankano telefonas išjungtas.